

Diana Damrau, Jonas Kaufmann & Helmut Deutsch –*Liederabend*

Palau Grans Veus | Barcelona

Obertura Ciutat de Clàssica

Dimarts, 8 d'abril de 2025 – 20 h

Sala de Concerts

Amb el suport de:

Compromís amb el medi ambient:

BIOSPHERE
SUSTAINABLE LIFESTYLE

Amb la col·laboració de:

**ASSOCIACIÓ
ORFEO
CATALÀ**

**Ajuntament
de Barcelona**
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA

Membre de:

EUROPEAN
CONCERT HALL
ORGANISATION

Programa

Diana Damrau, *soprano*

Jonas Kaufmann, *tenor*

Helmut Deutsch, *piano*

I part

Richard Strauss (1864-1949)

Zueignung, op. 10 núm. 1

Nichts, op. 10 núm. 2

Die Nacht, op. 10 núm. 3

Die Georgine, op. 10 núm. 4

Geduld, op. 10 núm. 5

Die Verschwiegenen, op. 10 núm. 6

Die Zeitlose, op. 10 núm. 7

Wer hat's getan, op. 84A

Allerseelen, op. 10 núm. 8

Liebeshymnus, op. 32 núm. 3

Schlagende Herzen, op. 29 núm. 2

Ich trage meine Minne, op. 32 núm. 1

Einerlei, op. 69 núm. 3

Nachtgang, op. 29 núm. 3

Freundliche Vision, op. 48 núm. 1

Ich liebe dich, op. 37 núm. 2

Amor, op. 68 núm. 5

II part

Gustav Mahler (1860-1911)

Rheinlegendchen
Um schlimme Kinder artig zu machen
Wer hat dies Liedlein erdacht
Ablösung im Sommer
Es sangen drei Engel einen süßen Gesang
Ich atmet' einen linden Duft
Liebst du um Schönheit
Blicke mir nicht in die Lieder
Ich bin der Welt abhanden gekommen

Richard Strauss

Leises Lied, op. 39 núm. 1
Wozu noch, Mädchen, op. 19 núm. 1
Breit über mein Haupt, op. 19 núm. 2
Ich schwebe, op. 48 núm. 2
Heimliche Aufforderung, op. 27 núm. 3
Ruhe, meine Seele, op. 27 núm. 1
Morgen, op. 27 núm. 4
Cäcilie, op. 27 núm. 2

Durada del concert:

Primera part, 55 minuts | Pausa de 20 minuts | Segona part, 55 minuts.

La durada del concert és aproximada.

#òpera #gransfigures #estrenes

JONAS KAUFMANN

JUAN DIEGO FLÓREZ

GUSTAVO DUDAMEL

SONYA YONCHEVA

QUE SUENE LA MÚSICA

Todo comienza con un movimiento. Hecho de tensión y relajación, de serenidad y emoción. De menor a mayor. Una voz, luego otra y, después, una multitud. Es calmante, conmovedora, estimulante. Tan profunda como nuestros recuerdos y tan luminosa como nuestras ilusiones. Es a la vez llamada y respuesta. Se alimenta de inspiración, se perpetúa con pasión y sigue viva a lo largo de generaciones. Es tan vital como la respiración y tan esencial como el movimiento. **Es, en más de un sentido, la expresión más pura de vida.**

#Perpetual

PERPETUAL 1908

ROLEX

Poema

Lied

Sedejaré la mar, damunt l'escletxa oberta
per la llum resplendent
que encega el vent amb la claror dels dies.
Traço el teu verb en fràgils carritxeres
i em perdo, desvalgut,
en els bronzes que escup la terra en flor.

S'esmunyen salvatgines que no veig.
Et tinc a prop, tan certa,
i el lloc de la distància és un prodigi d'aus
que aletegen en l'ombra del meu vespre.
Pupil·la i cor, pel temps que així entreveies
i que ara és u: rodó, curull d'imatges,
precís en un mirar que et multiplica en veu.

Arriba a mi. I en fer-hi cap
que un cant secret t'eixordi:
més pur, més alt, més teu.

Sigues l'astor que vola i que se'n va:
rapinya'm el dolor, perquè et recordi.

Lluís Calvo

Del llibre *Opus spicatum*.

Lleida: Pagès Editors, 2000.

Avançament de
temporada 2025–2026

Palau
de la Música
Catalana

—Palau Òpera

15.10.25

Il Mitridate Eupatore
de Scarlatti

25.11.25

Orfeo ed Euridice
de Gluck

09.11.25

Alcina de Händel

15.02.26

Giulio Cesare de Händel

—Palau Grans Veus

13.11.25

Benjamin Appl
& James Bailleau

21.04.26

Sondra Radvanovsky
& Anthony Manoli

10.03.26

Julia Lezhneva
& Il Giardino Armonico

11.05.26

Xavier Sabata
& Le Concert de l'Hostel Dieu

13.04.26

Piotr Beczala
& Sarah Tysman

01.06.26

Julia Kleiter
& Julius Drake

Abonaments ja disponibles.

Abonaments a la carta, a partir de 4 concerts,
a partir del 19 de maig.

Entrades individuals a la venda a partir del 26 de maig.

Comentari

Dos titans d'una nova era del lied

Des de la seva eclosió i consolidació, a l'inici del segle XIX, com un material musical amb el mateix potencial artístic que qualsevol altre, el lied evoluciona a gran velocitat pel que fa a forma i llenguatge. Durant el Romanticisme, Ludwig van Beethoven, Franz Schubert, Robert Schumann, Johannes Brahms o Franz Liszt, entre d'altres, i cadascun des d'una perspectiva diversa, expandeixen els límits del gènere, tot aprofundint la relació entre el material poètic i musical, així com la dialèctica entre el discurs vocal i el pianístic. A l'albada del segle XX, però, havent ja assimilat el món musical la revolució wagneriana, la cançó poètica s'enfrontà a un nou repte, el del pas a la modernitat. Tres compositors assumiran aquesta difícil transició. D'una banda, el talentós, compulsiu i prematurament retirat Hugo Wolf, que assumint el llegat romàntic aportà nova llum al gènere. Els altres dos foren Gustav Mahler i Richard Strauss.

Tot i que només quatre anys separen el naixement d'aquests dos titans del postromanticisme, és difícil concebre personalitats més contrastants malgrat l'indiscutible èxit professional d'ambdós. Mahler assolí, com a director d'orquestra, les més altes fites, però sempre carregà amb el dolor de la incomprensió rebuda per les seves simfonies, considerades avui cúspides del gènere. Strauss, també destacat director, ben d'hora assaborí l'èxit dels seus poemes simfònics i gaudí del terratrèmol provocat per les seves primeres i revolucionàries òperes, *Salome* i *Elektra*. Turmentat el primer, *bon vivant* el segon, es professaren mútua admiració tot i diferències personals i estètiques que els portaren, fins i tot, a cultivar formes musicals divergents. L'únic gènere en què van coincidir, i que van cultivar de manera magistral durant bona part de la seva carrera, fou el lied, però també en aquest cas des de perspectives gairebé oposades.

La cançó forma part de l'ADN musical de Gustav Mahler. Les tonades populars que li cantava la dida durant la infantesa a la Bohèmia natal esdevingueren un substrat cultural i sentimental que es filtra en les seves simfonies. Els primers cicles de cançons importants –*Lieder eines Fahrenden Gesellen* (Cançons del company errant), *Lieder und Gesänge aus der Jugendzeit* (Cançons i cants de joventut) i *Des Knaben Wunderhorn* (El corn meravellós de la joventut) estan inspirats o basats en la poesia popular.

Concretament en el recull enciclopèdic publicat per Achim von Arnim i Clemens Brentano entre el 1805 i el 1808 que porta per títol precisament *Des Knaben Wunderhorn*. La creació d'aquests tres cicles coincideix, exactament, amb la composició de les quatre primeres *Simfonies* de Mahler. Un període que s'estén des del 1884 fins al 1901, que, significativament, es coneix com els anys Wunderhorn. L'univers popular d'aquestes cançons, poblat de tonades infantils, de ball o satíriques, d'escenes de la natura, contes i paràboles, com també la reflexió sobre aquest món i el següent o el destí reapareix en les obres simfòniques d'aquesta etapa, de vegades de manera integral i d'altres referencial, però sempre com a marc estètic.

La composició dels *Rückert Lieder*, en canvi, assenyala la ruptura amb l'univers Wunderhorn. Per primer cop, Mahler utilitza “alta literatura”, concretament textos del poeta romàntic Friedrich Rückert. Aquestes cinc cançons van ser creades entre els anys 1901 i 1902, moment en què el compositor escriu la *Simfonia núm. 5*, i inauguren una nova etapa. Amb aquesta *Simfonia*, Mahler elimina el component vocal que havia protagonitzat les tres anteriors per aprofundir en l'element harmònic i els límits de la tonalitat. Tot i això, és innegable el vincle entre el famós “Adagietto” d'aquesta *Simfonia* i un lied com *Ich bin der Welt abhanden gekommen*.

Richard Strauss va escriure al voltant de dues-centes cançons durant la seva llarga carrera. Enamorat de la veu de soprano, molts dels seus *lieder* estaven dedicats a la seva esposa, la cantant Pauline de Ahna. Tot i això, del seu catàleg, una mica irregular, se n'acostuma a interpretar una part reduïda. Moltes de les seves peces més inspirades pertanyen al primer període compositiu. Una mostra fefaent és l'inspiradíssim cicle *Acht Gedichte aus “Letzte Blätter”*, op. 10, el primer que publicà l'any 1885 i que conté obres mestres indiscutibles, com *Zueignung*, *Die Nacht* i *Allerseelen*. O deu anys més tard, quan tornà a demostrar el seu excepcional talent per la cançó amb els *Vier Lieder*, op. 27, on trobem autèntiques perles com són *Ruhe, meine Seele*, *Morgen* o *Cäcilie*.

A diferència d'altres compositors de *lieder*, Richard Strauss se sentia més lliure i inspirat adaptant textos de poetes menors que no pas enfrontant-se a gegants de la literatura, excepte en comptades i notables excepcions. Era en els poemes d'autors com Hermann von Gilm, Karl Henckell, Heinrich Hart o John Henry Mackay on podia desplegar les seves grans virtuts: un do innat per la melodia vocal, un sentit de l'harmonia que li permetia desplegar una enorme paleta de colors i la generosa textura orquestral que incorporava a la part de piano.

Antoni Colomer, periodista musical

Dona'ns suport

Ajuda'ns a
millorar
la vida de les
persones a través
de la música,
la cultura i
el patrimoni.

Suma't al projecte!

Biografies

Diana Damrau, soprano

©Jiyang Chen

Des de fa dues dècades, la soprano Diana Damrau actua als principals teatres d'òpera i concerts del món. El seu ampli repertori inclou papers principals, com ara Anna Bolena (Opernhaus de Zúric, Wiener Staatsoper), *I masnadieri*, *Capriccio* (Bayerische Staatsoper), *Roméo et Juliette* (La Scala, Metropolitan Opera), Lucia di Lammermoor (La Scala, Bayerische Staatsoper, Metropolitan Opera, Royal Opera House), *Manon* (Wiener Staatsoper, Metropolitan Opera) i *La traviata* (La Scala, Metropolitan Opera, Royal Opera House, Opéra National de París i Bayerische Staatsoper), així com la Reina de la Nit de *Die Zauberflöte* (Metropolitan Opera, Festival de Salzburg, Wiener Staatsoper, Royal Opera House, Bayerische Staatsoper).

Aquest mes de gener de 2025 ha debutat com a Mariscala a *Rosenkavalier* a l'Òpera Estatal de Berlín.

La Metropolitan Opera és el teatre on la soprano ha interpretat els seus personatges més emblemàtics, ha participat en retransmissions en directe en HD per als cinemes d'arreu del món i ha debutat en set papers des de la seva primera aparició com a Zerbinetta el 2005. Hi destaquen les noves produccions de *Rigoletto* (Gilda), *Il barbiere di Siviglia* (Rosina), *Le Comte Ory* (Adèle) i *Les pêcheurs de perles* (Leïla), així com els papers titulars a *La traviata*, *Manon*, *La sonnambula*, *La fille du régiment* i *Roméo et Juliette*. De la mateixa manera, va ser la primera cantant de la història de la Metropolitan Opera a interpretar Pamina i la Reina de la Nit en diferents funcions d'una mateixa producció de *Die Zauberflöte* de Mozart.

Diana Damrau ha interpretat igualment obres contemporànies d'òpera en rols escrits especialment per a ella, com el paper principal en l'adaptació operística d'Ian Bell d'*A harlot's progress* de Hogarth (Theater an der Wien, 2013) i els papers principals en *1984* de Lorin Maazel (Royal Opera House, 2005).

S'ha consolidat com una de les intèrprets de lied més prestigioses de l'actualitat, i actua habitualment als escenaris més reconeguts del món. Manté una estreta col·laboració artística amb el pianista Helmut Deutsch, l'arpista Xavier de Maistre i Sir Antonio Pappano.

Com a artista exclusiva de Warner/Erato, Diana Damrau va debutar en disc amb *Arie di bravura* (una col·lecció d'àries de Mozart i Salieri). Els seus àlbums en solitari posteriors han estat guardonats, amb premis com ara l'Echo i l'Opus Klassik. Va interpretar *Vier letzte Lieder* de Strauss al Carnegie Hall amb la Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks, sota la direcció de Mariss Jansons, i l'enregistrament es va publicar l'any 2020. A més, ha participat en nombrosos enregistraments d'òpera, tant en CD com en DVD. El desembre del 2023 es va publicar el seu nou àlbum d'àries i duets del repertori d'opereta amb Jonas Kaufmann.

Molt sol·licitada al circuit de concerts i recitals, ha gaudit de residències artístiques a seus europees importants, com el Barbican Centre de Londres, ha fet gires per Amèrica del Sud i l'Àsia, i ha participat en els concerts de Cap d'Any amb la Berliner Philharmoniker sota la direcció de Kirill Petrenko.

Després d'haver cantat cançons d'amor de Robert Schumann i Johannes Brahms al costat del tenor Jonas Kaufmann i el pianista Helmut Deutsch, aquesta primavera de 2025 els tres artistes han iniciat una gira que durarà fins l'estiu per les sales de concerts més distingides d'Europa amb cançons de Gustav Mahler i Richard Strauss. En aquesta prestigiosa gira europea, Diana Damrau portarà vestits de nit de Talbot & Runhof i joies de Chopard.

Alguns esdeveniments a destacar en aquesta temporada de concerts de Diana Damrau són un concert a l'aire lliure a l'escenari emblemàtic de Hollywood Bowl a Los Angeles amb la Filharmònica de Los Angeles sota la batuta de Gustavo Dudamel així com, o els concerts de Cap d'Any amb la Staatskapelle Berlin sota la direcció de Christian Thielemann.

El 2007 va rebre el títol de Kammersängerin de la Bayerische Staatsoper, el 2010 li va ser concedit l'Orde Bavarès de Maximilià de les Ciències i les Arts i el 2021 va rebre l'Orde del Mèrit de la República Federal d'Alemanya. Ha estat nomenada diverses vegades Cantant de l'Any (Opernwelt, International Opera Award London, Opera News, Gramophone Editor's Choice) i des del 2020 un asteroide duu el seu nom.

General Management Opera, Concerts, Tours & Media: CCM
Classic Concerts Management, www.ccm-international.de

www.diana-damrau.com

Diana Damrau enregistra en exclusiva amb Erato/Warner Classics

Jonas Kaufmann, tenor

©Gregor Hohenberg_Sony Music

Aclamat com “*el millor tenor del món*” per «The Telegraph», Jonas Kaufmann ha interpretat més de setanta papers als principals teatres d’òpera internacionals. «The New York Times» l’ha descrit com un cantant que posseeix “*notes altes de clarí i una combinació de virilitat i tendresa en el seu cant*”, així com ha lloat la seva “*musicalitat refinada*”. A banda de posseir una gran tècnica vocal, les seves interpretacions han estat igualment elogiades pel seu fort impacte dramàtic: “*Interpreta tots els papers amb tanta intensitat que fa pensar als espectadors que és l’última vegada que el veuran dalt de l’escenari*” («Telerama»). Essent un dels millors intèrprets actuals del repertori de lied, Kaufmann també és molt sol·licitat per participar en concerts. Les seves interpretacions i enregistraments l’han fet mereixedor de múltiples honors i premis: vuit Echo/Opus Klassic, la distinció de Cantant de l’Any de nombroses revistes de música clàssica, entre les quals «Opernwelt», «Diapason» i «Musical America». Posseeix el títol de Chevalier de l’Ordre des Arts et des Lettres i ha estat nomenat també cavaller de l’Orde Bavarès de Maximilià. El 2022 va ser nomenat Kammersänger a Àustria i el 2024 va rebre l’Orde de la Legió d’Honor.

A l'inici de la temporada 2023-2024 va presentar un projecte especial amb Helmut Deutsch i el director Claus Guth al Park Avenue Armory de Nova York: *Doppelgänger*, una interpretació escènica del *Schwanengesang* de Schubert. Després d'un seguit de representacions d'*Otello* i d'una nova producció de *Turandot* a la Wiener Staatsoper, Kaufmann va cantar als concerts de Cap d'Any amb la Berliner Philharmoniker i Kirill Petrenko, també va fer un seguit de concerts (*The sound of movies*) a Baden-Baden, Praga, Nàpols i Wiesbaden, noves produccions de *La Gioconda* al Festival de Pasqua de Salzburg i al Teatro San Carlo de Nàpols, representacions d'*Aida* i *Tosca* a la Bayerische Staatsoper, *Andrea Chenier* a la Royal Opera House i interpretacions en concert del segon acte de *Tristan and Isolde* a Gstaad i Baden-Baden.

Des de setembre de 2024, Jonas Kaufmann és el director del Festival Tirolès Erl. Per commemorar el 100è aniversari de la mort de Giacomo Puccini, va emprendre una gira de concerts per Europa els mesos d'octubre i novembre de 2024, que va incloure la seva participació a la Gala Puccini al Teatro alla Scala el 29 de novembre.

Després d'una sèrie de representacions de *I Pagliacci* de Leoncavallo a l'Òpera Estatal de Viena i una gira per Àsia amb concerts d'òpera i recitals, el seus plans per al 2025 inclouen una gira amb Diana Damrau i Helmut Deutsch (amb cançons de Mahler i Strauss), el rol principal a *Parsifal* al Festival Erl i de *I Pagliacci* a l'Òpera Estatal de Baviera.

Gràcies a la seva veu, que destaca en un ampli ventall de repertoris, Kaufmann ha obtingut diversos reconeixements per la interpretació de papers en francès, alemany i italià, així com també per les seves actuacions en recitals. Entre els seus papers més importants destaquen els de Don José, Werther, Don Carlos, Otello, Andrea Chénier, Maurizio, Lohengrin, Parsifal i Florestan, que ha interpretat, per exemple, al Teatro alla Scala, Covent Garden, Bayerische Staatsoper, Metropolitan Opera, Opernhaus de Zúric, Opéra National de París o Wiener Staatsoper. Ha publicat múltiples enregistraments que abasten un repertori divers, incloent-hi òpera, *lieder* i opereta .

Nascut a Múnic, va finalitzar els seus estudis de cant a la Hochschule für Musik und Theater de Múnic. A més, va assistir a classes magistrals amb Hans Hotter, James King i Josef Metternich. Durant els seus primers anys als escenaris del Staatstheater de Saarbrücken, va continuar la seva formació amb Michael Rhodes a Trèveris.

<https://jonaskaufmann.com>

Els dos àlbums més recents de Jonas Kaufmann son *The Sound of Movies*, una gravació d'algunes de les seves cançons de pel·lícules preferides (<https://JonasKaufmann.lnk.to/movies>) i *Love Affairs* amb duets i àries d'òperes de Puccini (<https://JonasKaufmann.lnk.to/puccinilove>) ambdós àlbums publicats a Sony Classical

Jonas Kaufmann enregistra exclusivament per a Sony Classical.

Helmut Deutsch, piano

©Shirley Suarez

És un dels acompanyants de recitals més extraordinaris, amb més èxit i entre els més sol·licitats del món. Va néixer a Viena, on va estudiar al Conservatori, a l'Acadèmia de Música i a la Universitat. El 1965, quan tenia vint-i-quatre anys, va ser guardonat amb el Premi de Composició de Viena i nomenat professor universitari.

Tot i que ha actuat amb distingits instrumentistes com a músic de cambra, s'ha concentrat fonamentalment en l'acompanyament de recitals de cançons.

Al principi de la seva carrera va treballar amb la soprano Irmgard Seefried, però el cantant més important de la seva època inicial va ser Hermann Prey, a qui va acompanyar de manera permanent durant dotze anys. Més endavant va treballar amb molts dels cantants de recitals més distingits i va tocar a les principals seues musicals del món. Les seves col·laboracions actuals amb Jonas Kaufmann, Diana Damrau, Michael Volle són algunes de les més remarcables.

Deutsch ha enregistrat més d'un centenar d'àlbums. Els últims anys s'ha dedicat, d'una manera especial, al desenvolupament de joves talents. Després d'exercir l'ensenyament a Viena, va continuar la tasca docent sobretot a Múnic, a la Hochschule für Musik und Theater, on va treballar durant vint-i-vuit anys com a professor d'interpretació de cançons.

A més, és professor visitant de diverses universitats i tot sovint el conviden a impartir classes magistrals a Europa i a l'Extrem Orient. El jove tenor suís Mauro Peter, un dels seus últims alumnes a Múnic, s'ha convertit en un dels seus companys de recital preferits.

www.helmutdeutsch.at.

Textos

Richard Strauss (1864-1949)

Zueignung, op. 10 núm. 1 – Dedicatòria

D'Acht Gedichte aus "Letzte Blätter"

Text de Hermann von Gilm (1812-1864)

Ja, du weißt es, theure Seele,
Daß ich fern von dir mich
quäle,
Liebe macht die Herzen
krank,
Habe Dank.

*Sí, tu ho saps, ànima estimada,
que em turmenta estar lluny de
tu.
L'amor em fa emmalaltir el cor.
Te'n dono les gràcies!*

Einst hielt ich, der Freiheit
Zecher,
Hoch den Amethysten-Becher
Und du segnetest den Trank,
Habe Dank.

*Un cop jo vaig alçar ben alta,
ebri de llibertat,
la copa d'ametista
i tu vas beneir la libació.
Te'n dono les gràcies!*

Und beschworst darin die
Bösen,
Bis ich, was ich nie gewesen,
Heilig, heilig an's Herz dir
sank,
Habe Dank.

*I exorcitzares així els dimonis
de manera que jo, com mai
abans ho havia estat,
santificat, santificat, caigués
sobre el teu pit.
Te'n dono les gràcies!*

Nichts, op. 10 núm. 2 – No res

D'Acht Gedichte aus "Letzte Blätter"

Text de Hermann von Gilm

Nennen soll ich, sagt ihr,
meine
Königin im Liederreich!
Thoren, die ihr seid, ich kenne
Sie am wenigsten von euch.

*L'haig de fer, digueu-me, la meva
reina
en el regne de les cançons?
Necis que tots sou, jo la conec
menys que tots vosaltres.*

Fragt mich nach der Augen
Farbe,
Fragt mich nach der Stimme
Ton,
Fragt nach Gang und Tanz
und Haltung,
Ach, und was weiß ich davon.

*Pregunteu-me pel color dels ulls,
pregunteu-me pel to de la veu,
per la seva manera de caminar i
de dansar,
ai, i què en sé jo, de tot això?*

Ist die Sonne nicht die Quelle
Alles Lebens, alles Licht's,
Und was wissen von derselben
Ich, und ihr, und alle? –
nichts.

*No és el Sol la font
de tota la vida, de tota la llum?
I què en sabem d'ell
jo, i vosaltres, i tothom?... No res.*

Die Nacht, op. 10 núm. 3 – La nit

D'Acht Gedichte aus "Letzte Blätter"

Text de Hermann von Gilm

Aus dem Walde tritt die
Nacht,
An den Bäumen schleicht sie
leise,
Schaut sich um im weiten
Kreise,
Nun gib Acht! ara ves amb
compte!

*Surt la nit del bosc,
camina lentament des dels
arbres,
mira el seu ampli entorn,
ara ves amb compte!*

Alle Lichter dieser Welt,
Alle Blumen, alle Farben
Löscht sie aus und stiehlt die
Garben
Weg von Feld.

*Totes les llums d'aquest món,
totes les flors i tots el colors,
els apaga, i roba
els gavells del camp.*

Alles nimmt sie, was nur hold,
Nimmt das Silber weg des
Stromes
Nimmt vom Kupferdach des
Domes
Weg das Gold

*S'emporta tot el que era preciós,
s'emporta la plata del riu,
s'emporta l'or de la cúpula
de la catedral.*

Ausgeplündert steht der
Strauch:
Rücke näher, Seel' an Seele,
O die Nacht, mir bangt, sie
stehle
Dich mir auch.

*Saquejat està l'arbust,
acosta't més, l'ànima a l'ànima,
oh, la nit!, em fa por que et robi
a tu també.*

Die Georgine, , op. 10 núm. 4 – La dàlia

D'Acht Gedichte aus "Letzte Blätter"

Text de Hermann von Gilm

Warum so spät erst Georgine?
Das Rosenmärchen ist erzählt
Und honigsatt hat sich die
Biene
Ihr Bett zum Schlummer
schon gewählt.

*Per què ara, tan tard, dàlia?
Les roses ja han explicat els seus
contes,
i les abelles, sadolles de mel,
ja s'han triat el llit per dormir.*

Sind nicht zu kalt dir diese
Nächte?
Wie lebst du diese Tage hin?
Wenn ich dir jetzt den
Frühling brächte,
Du feuergelbe Träumerin.

*No són massa fredes aquestes
nits?
Què has fet tots aquests dies?
Si jo et portés la primavera,
apassionada somniadora,*

Wenn ich mit Maithau dich
benetzte,
Begösse dich mit Juni-Licht,
Doch ach, dann wärst du
nicht die Letzte,
Die stolze Einzige auch nicht.

*i t'arrosés amb rosada de maig,
i et regués amb llum de juny...
llavors, ai, no series la darrera,
ni tampoc, ufanosa, l'única.*

Wie, Träumerin, lock' ich
vergebens?
So reich' mir schwesterlich die
Hand,
Ich hab' den Frühling dieses
Lebens
Wie du den Maitag nicht
gekannt.

*Per què, somniadora, et festejo en
va?
Allarga'm una mà fraternal,
no he conegut el maig de la
vida,
com tu tampoc la primavera.*

Und sät wie dir, du
feuergelbe,
Stahl sich die Liebe mir in's
Herz,
Ob spät, ob früh,es ist
dasselbe
Entzücken und derselbe
Schmerz.

*I tard com tu, ardorosa,
l'amor em robà el cor;
oh, tard o aviat, és el mateix
encís i el mateix dolor.*

Geduld, op. 10 núm. 5 – Paciència

D'Acht Gedichte aus "Letzte Blätter"

Text de Hermann von Gilm

Geduld sagst du, und zeigst
mit weißem Findex
Auf meiner Zukunft
festgeschloß'ne Thür:
Ist die Minute, die da lebt,
geringer
Als jene ungeborenen? sage
mir;
Kannst mit der Liebe du den
Lenz verschieben,
Dann borg' ich dir für eine
Ewigkeit,
Doch mit dem Frühling endet
auch das Lieben,
Und keine Herzens-Schulden
zahlt die Zeit.

*Paciència, em dius, i senyales
amb el dit blanc
la porta fermament tancada del
meu futur.
És el minut que ara viu, menys
important
que aquell que no ha nascut?
Digues-m'ho!
Si amb l'amor pots retardar la
primavera,
t'accepto llavors per tota una
eternitat,
però amb la primavera s'acaba
també l'amor,
i el temps no paga cap deute del
cor.*

Geduld sagst du, und senkst
die schwarze Locke,
Und stündlich fallen
Blumenblätter ab,
Und stündlich fordert eine
Todtenglocke
Der Thräne letztes Fahrgeld
für das Grab.
Sieh' nur die Tage schnell
vorüberennen,
Horch, wie sie mahnend
klopfen an die Brust:
Mach' auf, mach' auf, was wir
nicht heut' gewinnen,
Ist morgen unersetzlicher
Verlust.

*Paciència, em dius, i inclines els
negres rulls,
i els pètals de les flors cauen a
tothora,
i a tothora estimula una fúnebre
campana
les llàgrimes per a l'últim
passatge a la tomba.
Mira què de pressa passen els
dies,
escolta com truquen al pit,
evocatiu;
obre, obre!, el que no guanyem
avui,
serà demà una pèrdua
irreparable.*

Geduld sagst du, und senkst
die Augenlider,
Verneint ist mein Frage an das
Glück,
So lebe wohl, ich seh' dich
nimmer wieder,
So will's mein unerbittliches
Geschick.
Du hast geglaubt, weil and're
warten müssen,
Und warten können, kann
und muß ich's auch,
Ich aber hab' zum Lieben und
zum Küssen
Nur einen Frühling wie der
Rosenstrauch.

*Paciència, em dius, i baixes les
parpelles,
denegada ha estat la meua
demanda de felicitat;
així doncs, adeu, mai més no et
tornaré a veure,
així ho vol el meu destí
inexorable.
T'has cregut, perquè d'altres
varen haver d'esperar
i podien esperar, que també jo
podria i voldria;
però jo, per als besos i per a
l'amor,
només tinc, com les roses, una
primavera.*

Die Verschwiegenen, op. 10 núm. 6 – Els callats *D'Acht Gedichte aus "Letzte Blätter"*

Text de Hermann von Gilm

Ich habe wohl, es sei hier laut
Vor aller Welt verkündigt,
Gar vielen heimlich
anvertraut,
Was du an mir gesündigt.

*Soc feliç, que sigui anunciat
ben fort a tot el món!
I confiat només secretament
el nostre pecat.*

Ich sagt's dem ganzen
Blumenheer,
Dem Veilchen sagt' ich's stille,
Der Rose laut, und lauter der
Großäugigen Kamille.

*Ho he dit a tota la munió de
flors:
a la violeta li he dit suaument,
a la rosa, fort, i més fort
a la camamilla dels ulls vius.*

Doch hat's dabei noch keine
Noth,
Bleib' munter nur und heiter,
Die es gewußt, sind alle todt,
Und sagen's nicht mehr
weiter.

*Però no tinguis cap temença,
segueix alegre i contenta:
les que ho han sabut són totes
mortes,
i no ho podran explicar.*

Die Zeitlose, op. 10 núm. 7 – El còlquic

D'Acht Gedichte aus "Letzte Blätter"

Text de Hermann von Gilm

Auf frisch gemähtem
Weideplatz
Steht einsam die Zeitlose,
Den Leib von einer Lilie,
Die Farb' von einer Rose.

*Al prat segat de nou
hi ha un còlquic solitari,
amb el cos d'una assutzena,
i el color d'una rosa.*

Und es ist Gift, was aus dem
Kelch,
Dem reinen, blickt, so
röthlich;
Die letzte Blum', die letzte
Lieb'
Sind beide schön, doch
tödtlich.

*Però és verí el que al calze,
tan pur, brilla vermellós.
L'última flor, l'últim amor:
ambdós són bells, però mortals.*

Wer hat's getan, op. 84A – Qui l'ha fet

Text de Hermann von Gilm

Es steht mein Lied in Nacht
und Frost,
Die alles Leben tödten,
Und harrt vergebens, ob der
Ost
Sicht wieder mag erröthen.

*El meu cant és de nit i de
gelada,
que maten qualsevol vida,
i espera inútilment
si l'Est vol tornar a enrojolar-se.*

So steht es nun ein ganzes
Jahr
In dieser Nacht, der kalten,
Und dennoch grünt's noch
immerdar,
Wer hat es wohl erhalten?

*S'ha quedat ara tot un any
en aquesta nit, freda,
i amb tot s'enverdeix sense
parar,
qui l'ha pogut conservar bé?*

Du nicht, du nicht, von aller
Welt
Bewundert und beneidet.
Der hat's getan, der auf dem
Feld
Die Lilien kleidet.

*Tu no, tu no, de tot el món
admirat i envejat.
El que ho ha fet és el que vesteix
les assutzenes al camp.*

Allerseelen, op. 10 núm. 8 – Dia de difunts

D'Acht Gedichte aus "Letzte Blätter"

Text de Hermann von Gilm

Stell auf den Tisch die
duftenden Reseden,
Die letzten roten Asten trag
herbei,
Und laß uns wieder von der
Liebe reden,
Wie einst im Mai.

*Deixa sobre la taula la reseda
olorosa,
porta els últims àsters vermells,
i torna'm a parlar d'amor
com antany al maig.*

Gib mir die Hand, daß ich sie
heimlich drücke
Und wenn man's sieht, mir ist
es einerlei,
Gib mir nur einen deiner
süßen Blicke,
Wie einst im Mai.

*Dona'm la mà perquè l'acaroni
en silenci,
i no em fa res que ens vegin.
Dona'm una sola de les teves
mirades
com antany al maig.*

Es blüht und heut auf jedem
Grabe,
Jahre ist den Toten frei,
Komm an mein Herz, daß ich
dich wieder habe,
Wie einst im Mai.

*En cada tomba hi ha avui flors i
olors,
un dia a l'any els morts són
lliures,
torna al meu cor, que et torni a
abraçar
com antany al maig.*

Liebeshymnus, op. 32 núm. 3 – Himne a l'amor

De *Fünf Lieder*

Text de Karl Friedrich Henckell (1864-1929)

Heil jenem Tag, der dich
geboren,
Heil ihm, da ich zuerst dich
sah!
In deiner Augen Glanz
verloren
Steh' ich ein sel'ger Träumer
da.

*Beneït sigui el dia en què vas
néixer,
Beneït sigui el dia en què et vaig
veure per primer cop!
Perdut en l'esclat dels teus ulls,
Sóc aquí, afortunat somiador.*

Mir scheint der Himmel
aufzugehn,
Den ich von ferne nur geahnt,
Und eine Sonne darf ich sehn,
Daran die Sehnsucht nur
gemahnt.

*El cel sembla que s'obri,
només ho percebo de lluny,
i se'm permet de veure-hi un sol
un sol que el meu desig pregona.*

Wie schön mein Bild in
diesem Blicke!
In diesem Blick mein Glück
wie groß!
Und flehend ruf' ich zum
Geschicke:
O weile, weile wandellos!

*Què bonica és la meva imatge
en aquesta mirada!
Que gran és la meva felicitat en
aquesta mirada!
I cridant imploro el destí:
"Ah, queda't, queda't i no
canvis!"*

Schlagende Herzen, , op. 29 núm. 2 – Cors

bategants

De *Drei Lieder*

Text d'Otto Julius Bierbaum (1865-1910)

Über Wiesen und Felder ein
Knabe ging.
Kling-klang schlug ihm das
Herz,
Es glänzt ihm am Finger von
Golde ein Ring,
Kling-klang schlug ihm das
Herz,
“Oh Wiesen, oh Felder,
Wie seid ihr schön!
Oh Berge, oh Wälder,
Wie seid ihr schön!
Wie bist du gut, wie bist du
schön,
Du goldene Sonne in
Himmelshöh'n!”
Kling-klang schlug ihm das
Herz,

Schnell eilte der Knabe mit
fröhlichem Schritt,
Kling-klang schlug ihm das
Herz,
Nahm manche lachende B
lume mit,
Kling-klang schlug ihm das
Herz.
“Ueber Wiesen und Felder
Weht Frühlings Wind,
Ueber Berge und Wälder
Weht Frühlingswind.
Im Herzen mir innen weht
Frühlingswind,
Der treibt zu Dir mich leise,
lind!”
Kling-klang schlug ihm das
Herz.

*Un noi anava pels camps i pels
prats,
cling-clang, li feia el cor;
lluïa al seu dit un anellet d'or,
cling-clang, li feia el cor.
“Oh camps, oh prats,
que bells que sou!
Oh muntanyes, oh boscos,
que bells que sou!
Que bo i que bell,
oh sol daurat del firmament!”
Cling-clang, li feia el cor.*

*El noi s'apressava amb llargues
passes,
cling-clang, li feia el cor,
i collia algunes flors somrients,
cling-clang, li feia el cor.
“Una brisa primaveral alena
pels camps i pels prats,
una brisa primaveral alena
per les muntanyes i els boscos.
Una brisa primaveral alena en
el meu cor,
que m'empeny dolçament cap a
tu!”
Cling-clang, li feia el cor.*

Zwischen Wiesen und Feldern
ein Mäd'el stand,
Kling-klang schlug ihm das
Herz,
Hielt über die Augen zum
Schauen die Hand,
Kling-klang schlug ihm das
Herz.
"Ueber Wiesen und Felder
Schnell kommt er her,
Ueber Berge und Wälder
Schnell kommt er her.
Zu mir, zu mir schnell kommt
er her!
Oh wenn er bei mir nur, bei
mir schon wär!"
Kling-klang schlug ihm das
Herz.

*Una noia esperava entre els
camps i els prats,
cling-clang, li feia el cor,
i mirava amb la mà damunt
dels ulls,
cling-clang, li feia el cor.
"Pels camps i pels prats
ve veloç cap a mi,
per les muntanyes i els boscos
ve veloç cap a mi.
Cap a mi, ve veloç cap a mi!
Ah, si ja fos aquí, si ja fos amb
mi!"
Cling-clang, li feia el cor.*

Ich trage meine Minne, op. 32 núm. 1 – Porto el
meu amor

De Fünf Lieder

Text de Karl Friedrich Henckell

Ich trage meine Minne
Vor Wonne stumm
Im Herzen und im Sinne
Mit mir herum.
Ja, daß ich dich gefunden,
Du liebes Kind,
Das freut mich alle Stunden,
Die mir beschieden sind.

*Porto el meu amor
amb silenciós delit
al meu cor i al meu pensament
sempre amb mi.
Sí, haver-te trobat,
criatura estimada,
alegra tots els dies
que m'han estat concedits.*

Ob auch der Himmel trübe,
Kohlschwarz die Nacht,
Hell leuchtet meiner Liebe
Goldsonn'ge Pracht.
Und liegt die Welt in Sünden,
So tuht' mir's weh –
Die arge muß erblinden
Von deiner Unschuld Schnee.

*I encara que s'ennuoli el cel,
i la nit sigui negra com el carbó,
l'esplendor del teu amor
brilla com un sol daurat.
I em sap greu que el món
estigui ple de pecat,
però la maldat quedarà
encegada
per la teva innocent puresa.*

Einerlei, op. 69 núm. 3 – Monotonia

De Fünf kleine Lieder

Text d'Achim von Arnim (1781-1831)

Ihr Mund ist stets derselbe,
Sein Kuß mir immer neu,
Ihr Auge noch dasselbe,
Sein freier Blick mir treu;
O du liebes Einerlei,
Wie wird aus dir so
mancherlei!

*La seva boca és sempre la
mateixa,
el seu bes m'és sempre nou;
els seus ulls són sempre els
mateixos,
la seva lliure mirada m'és fidel;
oh, monotonia estimada,
com pot haver-hi en tu tanta
diversitat!*

Nachtgang, op. 29 núm. 3 – Passejada nocturna

De Drei Lieder

Text d'Otto Julios Bierbaum

Wir gingen durch die stille,
milde Nacht,
Dein Arm in meinem,
Dein Auge in meinem.
Der Mond goß silbernes Licht
Über dein Angesicht,
Wie auf Goldgrund ruhte
dein schönes Haupt.

*Caminàvem en la dolça i quieta
nit,
el teu braç sota el meu,
els teus ulls dins els meus.
La Lluna vessava la seva llum
platejada
sobre el teu rostre,
el teu bonic cap reposava com
d'or.*

Und du erschienst mir wie
eine Heilige,
Mild, mild und groß und
seelenübereif,
Heilig und rein wie die liebe
Sonne.
Und in die Augen
Schwoll mir ein warmer
Drang,
Wie Tränenahnung.

*Tè'm vas aparèixer com una
santa,
dolça, dolça i gran i desbordant
d'ànima,
santa i pura com el sol estimat.
I dels meus ulls
pujà en mi una càlida pulsio,
com premonitòria de llàgrimes.*

Fester faßt' ich dich
Und küßte,
Küßte dich ganz leise,
Meine Seele weinte.

*Et vaig estrènyer més
fermament,
et vaig besar,
besar lentament.
La meva ànima plorava.*

Freundliche Vision, op. 48 núm. 1 – Visió plaent

De Fünf Lieder

Text d'Otto Julius Bierbaum

Nicht im Schläfe hab' ich das
geträumt,
Hell am Tage sah ich's schön
vor mir.
Eine Wiese voller Margeriten;
Tief ein weißes Haus in
grünen Büschen;
Götterbilder leuchten aus dem
Laube.
Und ich geh' mit einer, die
mich lieb hat,
Ruhigen Gemütes in die
Kühle
Dieses weißen Hauses, in den
Frieden,
Der voll Schönheit wartet, daß
wir kommen.

*No ho he somiat mentre dormia,
sinó que clar com el dia, ho he
vist bellament davant meu:
un prat ple de margarides,
amb una blanca casa entre els
verds arbustos,
i imatges de déus brillant entre
el fullatge.
Em dirigia en companyia d'algú
que m'estimava,
amb ànim assossegat, cercant la
frescor
d'aquella casa de color blanc, la
pau de la qual
esperava, plena de bellesa, que
arribéssim.*

Ich liebe dich, op. 37 núm. 2 – T'estimo

De Sechs Lieder

Text de Detlev von Lilienkron (1844-1909)

Vier adlige Rosse
Voran unserm Wagen,
Wir wohnen im Schlosse,
In stolzem Behagen.
Die Frühlichterwellen
Und nächsten der Blitz,
Was all' sie erhellen,
Ist unser Besitz.

*Quatre nobles corsers
davant el nostre cotxe;
vivim en un palau
amb altívola satisfacció.
Tot el que il·luminen
els primers raigs de l'aurora
i els llampecs nocturns,
és propietat nostra.*

Und irrst du verlassen,
Verbannt durch die Lande:
Mit dir durch die Gassen
In Armut und Schande!
Es bluten die Hände,
Die Füße sind wund,
Vier trostlose Wände,
Es kennt uns kein Hund.

*Però si vaguessis perdut
i proscrit pel món,
aniria amb tu pels carrers,
en la misèria i en el
deshonor! Amb les mans
sagnants
i els peus ferits,
entre quatre parets desolades,
on ningú ens conegués.*

Steht silberbeschlagen
Dein Sarg am Altare,
Sie sollen mich tragen
Zu dir auf die Bahre.
Und fern auf der Haide,
Und stirbst du in Not:
Den Dolch aus der Scheide,
Dir nach in den Tod!

*Si revestit de plata
hi hagués a l'altar el teu taüt,
m'haurien de portar cap a tu.
De cos present.
I si mors en la indigència
al bosc llunyà,
desembeinat el punyal
et seguiria en la mort!*

Amor, op. 68 núm. 5

De Sechs Lieder

Text de Clemens Brentano (1778-1842)

An dem Feuer saß das Kind.
Amor, Amor,
Und ward blind;
Mit dem kleinen Flügel
fächelt
In die Flamme er und lächelt,
Fächle, lächle, schlaues Kind!

*Prop del foc seia l'infant
Amor, Amor,
amb els ulls embenats;
amb les petites ales venta
les flames i riu,
venta i riu l'astut infant!*

Ach, der Flügel brennt dem
Kind,
Amor, Amor
Läuft geschwind!
“O, wie mich die glut
durchpeinet!”
Flügelschlagend laut er
weinet,
In der Hirtin Schoß entrinnt
Hülfeschreiend das schlaue
Kind.

*Ai, les ales cremen l'infant!
Amor, Amor,
corre de pressa,
Oh, com el crema l'ardor!
Batent les ales, plora;
demanant ajut, l'astut infant
s'esquitlla en la sina de la
pastora.*

Und die Hirtin hilft dem Kind
Amor, Amor
Bös und blind.
Hirtin, sieh, dein Herz
entbrennet,
Hast den Schelm du nicht
gekennet?
Sieh, die Flamme wächst
geschwind,
Hüt' dich vor dem schlauen
Kind!

*I la pastora ajuda l'infant,
Amor, Amor,
dolent i cec.
Mira, pastora, el teu cor crema,
no has reconegut el murri.
Mira, les flames creixen de
pressa,
guarda't, guarda't de l'astut
infant!*

Gustav Mahler (1860-1911)

Rheinlegendchen – Petita llegenda del Rin

De *Des Knaben Wunderhorn*

Recopilació de cants populars alemanys realitzada per

Achim von Arnim i Clemens Brentano

Bald gras ich am Neckar,
Bald gras ich am Rhein,
Bald hab ich ein Schätzkel,
Bald bin ich allein

*Aviat segaré prop del Neckar,
aviat segaré prop del Rin,
aviat tindrè una estimada,
aviat em quedaré sol.*

Was hilft mir das Grasen,
Wann die Sichel nicht
schneidt,
Was hilft mir ein Schätzkel,
Wenn's bei mir nicht bleibt.

*De què em servirà segar,
si la falç no talla?
De què em servirà una
estimada,
si no resta amb mi?*

So soll ich dann grasen
Am Neckar, am Rhein,
So werf ich mein goldiges
Ringlein hinein.

*Si haig de segar,
al Neckar o al Rin,
llavors hi tiraré
el meu anellet daurat.*

Es fließet im Neckar,
Und fließet im Rhein,
Soll schwimmen hinunter
Ins tiefe Meer' nein.

*Se l'emporti el Neckar
o se l'emporti el Rin,
se l'emportaran cap avall,
cap al fons del mar.*

Und schwimmt es, das
Ringlein,
So frißt es ein Fisch,
Das Fischlein soll kommen
Aufs Königs sein Tisch.

*I mentre l'anellet neda,
se'l menjarà un peix.
I aquest peix arribarà
al plat del rei.*

Der König tät fragen,
Wems Ringlein soll sein?
Da tät mein Schatz sagen,
Das Ringlein gehört mein.

*I el rei preguntarà:
De qui deu ser aquest anellet?
I dirà la meva estimada:
Aquest anellet és meu.*

Mein Schätzlein tät springen
Bergauf und bergein,
Tat mir wiedrum bringen
Das Goldringlein fein.

*La meva estimada anirà saltant
amunt i avall per les
muntanyes,
per tornar-me a donar
el bell anellet daurat.*

Kannst grasen am Neckar,
Kannst grasen am Rhein,
Wirf du mir immer
Dein Ringlein hinein.

*Ja pots segar prop del Neckar,
ja pots segar prop del Rin,
però no deixis de tirar-hi
el teu anellet daurat!*

Um schlimme Kinder artig zu machen – Fer que
els nens dolents es comportin,
De Vier Lieder und Gesänge aus der Jugendzeit
Cançó popular

Es kam ein Herr zum
Schlösseli
Auf einem schönen Röss'li,
Ku-ku-kuk, ku-ku-kuk!
Da lugt die Frau zum Fenster
aus
Und sagt: „Der Mann ist
nicht zu Haus,
Und niemand heim als meine
Kind',
Und's Mädchen ist auf der
Wäschewind!"

*Un home arriba a un petit
castell
sobre un bonic petit cavall.
Cu-cu-cú, cu-cu-cú!
Aleshores la dona mira per la
finestra
i diu: "El meu home no és a
casa,
i aquí no hi ha ningú a part dels
meus fills,
i la criada és al safareig".*

Der Herr auf seinem Rösseli
Sagt zu der Frau im
Schlösseli:
Ku-ku-kuk, ku-ku-kuk!
„Sind's gute Kind', sind's böse
Kind'?
Ach, liebe Frau, ach sagt
geschwind”
Ku-ku-kuk, ku-ku-kuk!

„In meiner Tasch' für folgsam
Kind',
Da hab' ich manche
Angebind,"
Ku-ku-kuk, ku-ku-kuk!
Die Frau die sagt: „Sehr böse
Kind'!
Sie folgen Mutter nicht
geschwind,
Sind böse, sind böse!"

Da sagt der Herr: „So reit' ich
heim,
Dergleichen Kinder brauch'
ich kein'!"
Ku-ku-kuk, ku-ku-kuk!
Und reit' auf seinem Rösseli
Weit, weit entweg vom
Schlösseli!
Ku-ku-kuk, ku-ku-kuk!

*L'home sobre el petit cavall
va dir a la dona del petit castell
Cu-cu-cú, cu-cu-cú!:*
*“Són bons minyons o dolents els
teus fills?*
Ah, estimada senyora, responeu-
me de pressa!”
Cu-cu-cú, cu-cu-cú !

*“A la meva butxaca, per als
bons minyons,
hi tinc molts regals!”*
Cu-cu-cú, cu-cu-cú!
*La dona diu: “Uns nens molt
dolents!*
No creuen mai la seva mare.
Són dolents, són dolents!”

*Llavors l'home diu: “Doncs
marxo,
perquè no he dut res per a
aquests nens!”*
Cu-cu-cú, cu-cu-cú!
*I marxa sobre el seu petit cavall
lluny, lluny del petit castell!*
Cu-cu-cú, cu-cu-cú!

*Wer hat dies Liedlein erdacht – Qui ha compost
aquesta cançoneta?*

De Des Knaben Wunderhorn

Recopilació de cants populars alemanys realitzada per
Achim von Arnim i Clemens Brentano

Dort oben am Berg in den
hohen Haus,
Da gucket ein fein's, leib's
Mädel heraus.
Es ist nicht dort daheime!
Es ist des Wirts sein
Töchterlein!
Es wohnet auf grüner Heide!

*En una casa allà dalt de la
muntanya,
una encisadora noia mira cap
avall.
No és a casa seva!
És la filla de l'hostaler,
i viu en la verda prada!*

Mein Herzle ist wund!
Komm, Schätzle, mach's
g'sund!
Dein' schwarzbraune Äuglein,
Die haben mich verwund't!
Dein rosiger Mund
Macht Herzen gesund,
Macht Jugend verständig,
Macht Tote lebendig,
Macht Kranke gesund.

*El meu cor està ferit!
Vine, tresor, i guareix-lo!
Els teus ulls bruns i obscurs
m'han ferit!
La teva boca rosada
guareix els cors,
fa sensats els joves,
ressuscita els morts
i guareix els malalts.*

Wer hat den das schöne
Liedlein erdacht?
Es haben's drei Gäns' übers
Wasser gebracht.
Zwei graue und eine weiße!
Und wer das Liedlein nicht
singen kann,
Dem wollen sie es pfeifen! Ja.

*Qui ha compost aquesta bella
cançoneta?
L'han portada pel riu tres ànecs,
dos de grisos i un de blanc.
I el que no sàpiga cantar la
cançoneta,
que la xiuli! Sí.*

Ablösung im Sommer – Rellu a l'estiu

De Vier Lieder und Gesänge aus der Jugendzeit

Cançó popular

Kuckuck hat sich zu Tode
gefallen
An einer grünen Weiden,
Kuckuck ist tot! Kuckuck ist
tot!
Wer soll uns jetzt den
Sommer Lang
Die Zeit und Weil vertreiben?

*El cucut ha mort
en caure del verd salze,
el cucut és mort! El cucut és
mort!
Qui doncs ens farà passar
l'estona
durant tot l'estiu?*

Ei, das soll tun Frau
Nachtigall,
Die sitzt auf grünem Zweige;
[Die kleine, feine Nachtigall,
Die liebe, süße Nachtigall!]¹
Sie singt und springt, ist
allzeit froh,
Wenn andre Vögel schweigen.

*Ep!, ho farà el senyor rossinyol,
que es troba entre el verd
fullatge;
el petit i delicat rossinyol,
l'adorable, el dolç rossinyol!
Ell canta i saltirona, i sempre és
feliç,
fins i tot quan els altres ocells
callen.*

Wir warten auf Frau
Nachtigall,
Die wohnt im grünen Hage,
Und wenn der Kukuk zu
Ende ist,
Dann fängt sie an zu
schlagen!

*Esperem el senyor rossinyol
que viu al verd bosquet,
i quan al cucut li arriba la seva
fi,
llavors ell comença a cantar!*

Es sungen drei Engel einen süssen Gesang –

Cantaven tres àngels

De *Des Knaben Wunderhorn*

Recopilació de cants populars alemanys realitzada per

Achim von Arnim i Clemens Brentano

Es sungen drei Engel einen
süßen Gesang,
Mit Freuden es im Himmel
klang;
Sie jauchzten fröhlich auch
dabei,
Daß Petrus sei von Sünden
frei,
Von Sünden frei.

*Cantaven tres àngels una dolça
cançó,
que sonava joiosa pel cel;
i a més s'alegraven molt contents
perquè Pere s'havia lliurat de la
seva culpa,
de la seva culpa.*

Denn als der Herr Jesus zu
Tische saß,
Mit seinen zwölf Jüngern das
Abendmal aß,
So sprach der Herr Jesus:
“Was stehst du hier,
Wenn ich dich ansehe, so
weonest du mir,
So weonest du mir.”

*Quan el Senyor Jesús s'assegué
a taula,
per sopar amb els seus dotze
deixebles,
digué el Senyor Jesús: “Què et
passa?
Quan et miro, et poses a plorar,
et poses a plorar!”*

“Ach, sollt ich nicht weinen,
du gütiger Gott!
Ich hab übertreten die zehen
Gebot;
Ich gehe und weine ja
bitterlich,
Ach komm, erbarme dich
über mich,
Ach, über mich!”

“Hast du dann übertreten die
zehen Gebot,
So fall auf die Knie und bete
zu Gott,
Und bete zu Gott nur allzeit,
So wirst du erlangen die
himmlische Freud,
Die himmlische Freud.”

Die himmlische Freud ist eine
selige Stadt,
Die himmlische Freud, die
kein End mehr hat,
Die himmlische Freude war
Petro bereit
Durch Jesum und allen zur
Seligkeit,
Zur Seligkeit.

“*Ai, no haig de plorar, Déu
misericordiós?
He infringit els deu manaments!
Vaig i ploro amargament,
ai, vine i perdona'm,
ai, perdona'm!*”

“*Si has infringit els deu
manaments,
agenolla't i prega al Senyor,
i prega al Senyor en tot moment,
així assoliràs la joia celestial,
la joia celestial.*”

*La joia celestial és una ciutat
santa,
la joia celestial, que no té fi,
la joia celestial estava preparada
per Jesús
per a Pere i tots els benaurats,
els benaurats.*

Ich atmet‘ einen linden Duft – Aspirava un suau
perfum

De Rückert Lieder

Text de Friedrich Rückert (1788-1866)

Ich atmet‘ einen linden Duft.
Im Zimmer stand
Ein Angebinde
Von lieber Hand,
Ein Zweig der Linde;
Wie lieblich war der
Lidenduft!

*Aspirava un suau parfum.
Hi havia a la cambra
el present
d'una mà estimada:
un branca de til·ler;
que dolç era el perfum del til·ler!*

Wie lieblich ist der
Lindenduft!
Das Lindenreis
Brachst du gelinde;
Ich atme leis
Im Duft der Linde
Der Liebe linden Duft.

*Que dolç era el perfum del
til·ler!
Tu vares trencar lentament
el borró del til·ler;
i ara aspiro suaument
en el perfum del til·ler,
el dolç perfum de l'amor.*

Liebst du um Schönheit – Si estimes la bellesa

De Rückert Lieder

Text de Friedrich Rückert

Liebst du um Schönheit,
O nicht mich liebe!
Liebe die Sonne,
Sie trägt ein goldnes Haar!

*Si estimes la bellesa,
oh, no m'estimis a mi!
Estima el sol,
que té una cabellera daurada!*

Liebst du um Jugend,
O nicht mich liebe!
Liebe den Frühling,
Der jung ist jedes Jahr!

*Si estimes la joventut,
oh, no m'estimis a mi!
Estima la primavera,
que és jove cada any!*

Liebst du um Schätze,
O nicht mich liebe!
Liebe die Meerfrau,
Sie hat viel Perlen klar!

*Si estimes els tresors,
oh, no m'estimis a mi!
Estima la sirena,
que té moltes perles!*

Liebst du um Liebe,
O ja – mich liebe!
Liebe mich immer,
Dich lieb' ich immerdar!

*Si estimes l'amor,
oh, sí... estima'm a mi!
Estima'm sempre,
com jo t'estimaré a tu!*

Blicke mir nicht in die Lieder – No em miris les cançons

De Rückert Lieder

Text de Friedrich Rückert

Blicke mir nicht in die Lieder!
Meine Augen schlag' ich
nieder,
Wie ertappt auf böser Tat;
Selber darf ich nicht getrauen,
Ihrem Wachsen zuzuschauen:
Deine Neugier ist Verrat.

*No em miris en les cançons!
Baixo els ulls,
com atrapat per una malifeta;
ni jo mateix m'haig d'atrevir
a observar la seva creixença.
La teva curiositat és una traïció.*

Bienen, wenn sie Zellen
bauen,
Laßen auch nicht zu sich
schauen,
Schauen selber auch nicht zu.
Wenn die reifen Honigwaben
Sie zu Tag gefördert haben,
Dann vor allem nasche du!

*Les abelles, quan fan les seves
cel·les,
no deixen tampoc que ningú les
miri,
ni elles mateixes les contemplen.
Quan les bresques de mel,
madures,
han arribat al seu dia,
tasta llavors totes les
llaminadures!*

Ich bin der Welt abhanden gekommen – Estic perdut
per al món

De Rückert Lieder

Text de Friedrich Rückert

Ich bin der Welt abhanden
gekommen,
Mit der ich sonst viele Zeit
verdorben;
Sie hat so lange nichts von
mir vernommen,
Sie mag wohl glauben, ich sei
gestorben!

*Estic perdut per al món
en què vaig perdre tantes hores;
fa tant de temps que no ha sabut
res de mi,
que es deu pensar que soc mort!*

Es ist mir auch gar nichts
daran gelegen,
Ob sie mich für gestorben
hält.
Ich kann auch gar nichts
sagen dagegen,
Denn wirklich bin ich
gestorben der Welt.

*No m'importa gens
que em tingui per mort.
I tampoc puc dir-hi res en
contra,
car estic veritablement mort per
al món.*

Ich bin gestorben dem
Weltgetümmel
Und ruh' in einem stillen
Gebiet!
Ich leb' allein in meinem
Himmel,
In meinem Lieben, in meinem
Lied.

*Estic mort per a l'aldarull del
món,
i reposo en un tranquil indret.
Visc sol en el meu cel,
en el meu amor, en la meua
cançó.*

Richard Strauss

Leises Lied, op. 39 núm. 1 – Cançó serena

De Fünf Lieder

Text de Richard Dehmelt (1863-1920)

In einem stillen Garten
An eines Brunnens Schacht,
Wie wollt 'ich gerne warten
Die lange graue Nacht!

*En un silenciós jardí,
al costat d'una font,
m'agradava molt d'esperar
la llarga nit grisa!*

Viel helle Lilien blühen
Um des Brunnens Schlund;
Drin schwimmen golden die
Sterne,
Drin badet sich der Mond.

*Florien lluminoses les assutzenes
al bassiol de la font,
a dins nedaven estrelles
daurades
i s'hi banyava la Lluna.*

Und wie in den Brunnen
schimmern
Die lieben Sternen hinein,
Glänzt mir im Herzen immer
Deiner lieben Augen Schein.

*I com a dins de la Font
brillaven les estrelles estimades,
brillen sempre al meu cor
els raigs dels teus ulls estimats.*

Die Sterne doch am Himmel,
Die stehen all so fern;
Im deinem stillen Garten
Stünd' ich jetzt so gern.

*Però les estrelles del cel
són totes molt lluny;
al teu jardí silenciós
m'esperaria ara de bon grat.*

Wozu noch, Mädchen, op. 19 núm. 1 – De què et
servirà, noia

De Sechs Lieder aus Lotosblätter

Text d'Adolf Friedrich (1815-1894)

Wozu noch, Mädchen, soll es
frommen,
Daß du vor mir Verstellung
übst?
Heiß froh das neue Glück
willkommen
Und sag es offen, daß du
liebst!

*De què et servirà, noia,
que dissimulis davant meu?
Deixa que arribi alegre la nova
felicitat
i dagues obertament que
m'estimes!*

An deines Busens höherm
Schwellen
Dem Wangenroth, das kommt
und geht,
Ward dein Geheimniß von
den Quellen,
Den Blumengeistern längst
erspäht.

*En la gran agitació del teu pit,
en la vermellor de les galtes, que
va i ve,
el teu secret fou descobert fa
temps
pels esperits de les fonts i de les
flors.*

Die Wogen murrmelns in den
Grott,
Es flüsterts leis der
Abendwind,
Wo du vorbeigehst, hörst du's
spotten:
Wir wissen es seit lange, Kind!

*Ho murmuren les ones en les
grutes,
ho xiuxiueja dolçament el vent
del vespre,
a tot arreu on vagis, ho sentiràs
comentar:
fa temps que ho sabíem,
criatura!*

Breit über mein Haupt, op. 19 núm. 2 – Estesos
sobre el meu cap

De Sechs Lieder aus Lotosblätter

Text de Detlev von Lilienkron

Breit über mein Haupt dein
schwarzes Haar,
Neig' zu mir dein Angesicht!
Da strömt in die Seele so hell
und klar
Mir deiner Augen Blick.

*Estesos sobre el meu cap els teus
negres cabells,
dirigeixes cap a mi la teva
mirada,
i la llum, pura i clara, dels teus
ulls
inunda la meva ànima.*

Ich will nicht droben der
Sonne Pracht,
Noch der Sterne leuchtenden
Kranz,
Ich will nur deiner Locken
Nacht
Und deiner Blicke Glanz.

*No vull, allà dalt, l'esplendor del
sol,
ni la corona lluminosa de les
estrelles,
només vull la nit dels teus rulls
i l'esplendor de la teva mirada.*

Ich schwebe, op. 48 núm. 2 – Volo

De Fünf Lieder

Basat en un text de Karl Friedrich Henckell

Ich schwebe wie auf
Engelsschwingen,
Die Erde kaum berührt mein
Fuß,
In meinen Ohren hör' ich's
klingen
Wie der Geliebten
Scheidegruß.

*Volo com si tingués les ales d'un
àngel,
la terra a penes si em frega els
peus,
sento ressonar en les meves
orelles
com un comiat de l'estimat.*

Das tönt so lieblich, mild und
leise,
Das spricht so zage, zart und
rein,
Leicht lulltdie nachgeklung'ne
Weise
In wonnenschweren Traum
mich ein.

*Sona molt amable, dolç i suau,
amb paraules delicades, tímides i
pures;
la melodia que retruny em
bressola
com un somni deliciosament
angoixós.*

Mein schimmernd Aug' –
indeß mich füllen
Die süßesten der Melodien, –
Sieht ohne Falten, ohne
Hüllen
Mein lächelnd Lieb
vorüberziehn.

*Mentre m'omplo de les més
dolces melodies,
els meus ulls refulgents
veuen passar sense ombres i
sense vels
el meu amor somrient.*

Heimliche Aufforderung, op. 27 núm. 3 –

Exhortació secreta

De *Vier Lieder*

Text de John Henry Mackay (1864-1933)

Auf, hebe die funkelnde
Schale
empor zum Mund,
Und trinke beim
Freudenmahle
dein Herz gesund.

*Amunt, aixeca fins a la boca
la copa refulgent,
i beu amb el cor ben sa
en l'àpat de la joia.*

Und wenn du sie hebst, so
winke
mir heimlich zu,
Dann lächle ich, und dann
trinke
ich still wie du ...

*I quan l'aixeqüis,
mira'm secretament,
llavors somriuré i beuré
tan callat com tu.*

Und still gleich mir betrachte
um uns das Heer
Der trunknen Schwätzer—
verachte
sie nicht zu sehr.

*I callada al meu costat
contempla la colla
d'embriacs xerraires... no els
menyspreïs massa.*

Nein, hebe die blinkende
Schale,
gefüllt mit Wein,
Und laß beim lärmenden
Mahle
sie glücklich sein.

*No, aixeca la brillant copa,
plena de vi,
i continuem feliços
el sorollós banquet.*

Doch hast du das Mahl
genossen,
den Durst gestillt,
Dann verlasse der lauten
Genossen
festfreudiges Bild,

*Però quan hakis gaudit del
menjar,
i calmada la set,
oblida't llavors alegrement
dels sorollosos companys.*

Und wandle hinaus in den
Garten
zum Rosenstrauch,—
Dort will ich dich dann
erwarten
nach altem Brauch,

*I surt a fora al jardí,
cap als rosers,
allà t'estaré esperant,
com fèiem abans.*

Und will an die Brust dir
sinken
eh' du's gehofft,
Und deine Küsse trinken,
wie ehemals oft,

*I em reclinaré damunt del teu
pit,
abans que no ho esperis,
i beuré els teus besos
com abans,*

Und flechten in deine Haare
der Rose Pracht—
O komm, du wunderbare,
ersehnte Nacht!

*i posaré als teus cabells
l'esplendor de les roses.
Oh, vine, nit meravellosa
i freturada!*

Ruhe, meine Seele, op. 27 núm. 1 — Descansa ànima
meva

De Vier Lieder

Text de Karl Friedrich Henckell

Nicht ein Lüftchen,
Regt sich leise,
Sanft entschlummert
Ruht der Hain;
Durch der Blätter
Dunkle Hülle
Stiehlt sich lichter
Sonnenschein.

*No pasa
ni un alè d'aire,
tranquil
reposa el bosc;
entre el fosc entramat
de les fulles
brillen clars
els raigs de sol.*

Ruhe, ruhe,
Meine Seele,
Deine Stürme
Gingen wild,
Hast getobt und
Hast gezittert,
Wie die Brandung,
Wenn sie schwillt!

*Descansa, descansa,
ànima meva,
les teves tempestes
eren salvatges,
has cridat
i has tremolat,
com l'oreig
enfurismat.*

Diese Zeiten
Sind gewaltig,
Bringen Herz und
Hirn in Noth –
Ruhe, ruhe,
Meine Seele,
Und vergiß,
Was dich bedroht!

*Van ser moments
violents,
que angoixaren
el cor i la ment...
Descansa, descansa
ànima meva,
i oblida
el que t'amenaça!*

Morgen, op. 27 núm. 4 – Demà...

De Vier Lieder

Text de John Henry Mackay

Und morgen wird die Sonne
wieder scheinen
Und auf dem Wege, de ich
gehen werde,
Wird uns, Glücklichen, sie
wieder einen,
Unmitten dieser
sonneathmenden Erde...

*I demà tornarà a sortir el sol,
i en el camí que seguiré
tornarà a unir-nos a nosaltres,
feliços,
en la terra assolellada...*

Und zu dem Strand, dem
weiten, wogenblauen,
Werden wir still und langsam
niedersteigen,
Stumm werden wir uns in die
Augen schauen,
Und auf uns sinkt des
Glückes stummes
Schweigen...

*I arribarem lentament i
dolçament
a la platja d'amples i blaves
onades,
i ens mirarem, muts, als ulls, fins
que ens cobreixi
el món silenciós de la felicitat....*

Cäcilie, op. 27 núm. 2 – Cecília

De Vier Lieder

Text de Heinrich Hart (1855-1906)

Wenn du es wüsstest,
Was träumen heisst von
brennenden Küssen,
Von Wandern und Ruhen mit
der Geliebten,
Aug in Auge,
Und kosend und plaudernd,
Wenn du es wüsstest,
Du neigtest dein Herz!

*Si sabessis el que és
somniar ardents besades,
o caminar per descansar després
vora l'amada,
mentre ens mirem fit a fit,
i ens acarorem i parlem.
Si tu ho sabessis,
el teu cor cediria!*

Wenn du es wüsstest,
Was bangen heisst in
einsamen Nächten,
Umschauert vom Sturm, da
niemand tröstet
Milden Mundes die
kampfmüde Seele,
Wenn du es wüsstest,
Du kämest zu mir.

*Si sabessis el que és
passar la nit sol i temorós
envoltat de tempesta i sense el
consol
d'una dolça veu per al cansat
combat de l'ànima.
Si tu ho sabessis,
vindries al meu costat!*

Wenn du es wüsstest,
Was leben heisst, umhaucht
von der Gottheit
Weltschaffendem Atem,
Zu schweben empor,
lichtgetragen,
Zu seligen Höhn,
Wenn du es wüsstest,
Du lebtest mit mir!

*Si sabessis el que és
viure tocat pel diví
alè del creador del món,
volant lentament vers el més alt,
endut per la llum,
vers gloriöses altures.
Si tu ho sabessis,
viuries amb mi!*

També et pot interessar...

Palau Grans Veus

Divendres, 09.05.25– 20 h

Sala de Concerts

El cant del cigne de Schubert

Andrè Schuen, *baríton*

Daniel Heide, *piano*

F. Schubert: *Schwanengesang*, D. 957 (El cant del cigne) i altres
lieder de Schubert

Preus: de 25 a 38 €

Mecenes d'Honor

Mecenes Protectors

Mecenes col·laboradors

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Ascensors Jordà – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Caixa Enginyers – Calaf Grup – CECOT – Colonial – Fundació Antiques Caixes Catalanes – BBVA – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Gómez-Acebo & Pombo – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – Illy – Quadis – Saba Infraestructures, S.A. – Saret de Vuyst Travel – Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Soler Cabot – Veolia Serveis Catalunya

Benefactors d'Honor

Mariona Carulla Font – M. Dolors i Francesc – Pere Grau Vacarissas – María José Lavin Guitart – M^a. del Carmen Pous Guardia – Daniela Turco – Joaquim Uriach i Torelló

Benefactors Principals

Elvira Abril – Eulàlia Alari Ballart – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Professor Rafael I. Barraquer Compte – Francesc Xavier Carbonell Castellón – Lluís Carulla Font – Josep Colomer Viure – Josep

Daniel i Lluïsa Fornos – Isabel Esteve Cruella – Casimiro Gracia Abian – Jordi Gual i Solé – Ramón Poch Segura –
Juan Eusebio Pujol Chimeno – Juan Manuel Soler Pujol – Joan Uriach Marsal – Manel Vallet Garriga

Benefactors

Maria Victoria de Alós Martín – Mahala Alzamora Figueras-Dotti – Zacaries Benamiar – Gemma Borràs i Llorens
– Jordi Capdevila i Pons – David Carrasco Chiva – Oriol Coll – Elvira Gaspar Farreras – Pablo Giménez-Salinas
Framis – Maite González Rodríguez – Irene Hidalgo de Vizcarrondo – Pepita Izquierdo Giralt – Joan Oller i
Cuartero – Inés Pujol Agenjo – Pepe Pujol Agenjo – Toni Pujol Agenjo – Carla Sanfeliu – Josep Ll. Sanfeliu – Marc
Sanfeliu – Elina Selin – Jordi Simó Sanahuja – M. Dolors Sobrequés i Callicó – Salvador Viñas Amat

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

